

Ireneusz Jaźwiński

Uniwersytet Szczeciński
Wydział Zarządzania i Ekonomiki Usług
ijazwinski@wp.pl

Kapitał kreatywny w gospodarce regionalnej

Kody JEL: E24, J24, P25, R11, R58

Słowa kluczowe: gospodarka regionalna, kapitał kreatywny, polityka regionalna

Streszczenie. Kapitał kreatywny jest uznawany za kluczowy czynnik rozwoju społeczno-gospodarczego oraz kształtowania społeczeństwa i gospodarki opartych na wiedzy. W artykule przedstawiono kapitał kreatywny jako ważny zasób w gospodarce regionalnej. Zwrócono uwagę na istotę kapitału kreatywnego i jego najważniejsze związki z kapitałem ludzkim, znaczenie kapitału kreatywnego w rozwoju regionów, a także na kapitał kreatywny jako wyznacznik kształtowania gospodarki regionalnej w polityce regionalnej. Ponadto ujęto również ogólne wnioski i zalecenia dotyczące rozważanej problematyki.

Wprowadzenie

Współcześnie w gospodarce narodowej dużą rolę odgrywa gospodarka regionalna – akcentuje się ważność wykorzystywania szans i predyspozycji rozwojowych regionów. Jednym z czynników wpływających na funkcjonowanie i rozwój gospodarki regionalnej jest kapitał kreatywny, który stanowi kategorię powiązaną w dużym stopniu z kapitałem ludzkim. Kapitał kreatywny oddziałuje na wiele zjawisk i procesów gospodarczych i społecznych. Jego rola – tak w praktyce, jak i modelach teoretycznych – stale rośnie. W tych warunkach podmioty rządowe i samorządowe stają przed wyzwaniem związanym z kształtowaniem kapitału kreatywnego w ramach prowadzonej polityki.

Celem artykułu jest wskazanie, że kapitał kreatywny jest ważnym zasobem współczesnej gospodarki regionalnej. Artykuł zawiera rozważania dotyczące wybranych

aspektów koncepcji kapitału kreatywnego, przede wszystkim powiązanych z pojęciami gospodarki regionalnej i polityki regionalnej ujmowanych z perspektywy ekonomicznej. Szczególną uwagę zwrócono na aspekty teoretyczne o charakterze mezoekonomicznym. W pracy wykorzystano metody badawcze, w tym metodę krytycznej analizy literatury oraz metodę analizy i syntezy.

1. Istota kapitału kreatywnego i jego związek z kapitałem ludzkim

Kapitał kreatywny jest pojęciem wielowymiarowym i wykazuje bliskie powiązania z terminem „kapitał ludzki”, który – w ujęciu syntetycznym – można zdefiniować jako zasoby intelektualno-ekonomiczne tkwiące w ludziach. W literaturze przedmiotu zauważa się, że kapitał ludzki „obejmuje ucieleśnione kwalifikacje, umiejętności i kompetencje, a także zdrowie, które wpływają istotnie na produktywność pracowników. Wiąże się on także z czynnikami o charakterze psychologicznym i społecznym, tj. normami, wzorcami i systemami wartości, ukształtowanymi w danej społeczności, postawami wobec pracy i kształcenia, kreatywnością i przedsiębiorczością” (Jabłoński, 2011, s. 81). Warto podkreślić, że przy analizie kapitału kreatywnego z perspektywy nauk społecznych szczególnie ważne jest uwzględnianie podmiotowości człowieka w procesie gospodarowania.

W koncepcji gospodarki regionalnej kapitał kreatywny może być postrzegany jako pochodna kapitału ludzkiego. W literaturze przedmiotu kapitał kreatywny jest kojarzony głównie z takimi pojęciami jak klasa kreatywna, gospodarka kreatywna, sektor kreatywny i przemysł kreatywny. Klasa kreatywna to przede wszystkim ogólne określenie ludzi wykonujących twórczą, innowacyjną pracę, posiadających wyższe wykształcenie i zaangażowanych w działalność badawczo-rozwojową. Do klasy kreatywnej bywają zaliczani przedstawiciele różnych zawodów, m.in. naukowcy, inżynierowie, informatycy, architekci, matematycy, artyści, sportowcy, nauczyciele, lekarze, menadżerowie, marketingowcy, prawnicy.

Kreatywność wiąże się przede wszystkim z oryginalnością i elastycznością myślenia, innowacyjnością pomysłów, zdolnością do tworzenia nowych pojęć i koncepcji (por. Grzywacz, Jaźwiński, 2007, s. 102). W literaturze przedmiotu kreatywność często jest postrzegana jako składnik kapitału ludzkiego (Białasiewicz, 2015, s. 10). Do podstawowych elementów tworzących kapitał ludzki w wymiarze jednostkowym można zaliczyć wiedzę, umiejętności, cechy wykorzystywane podczas pracy, tj. m.in. inteligencję, przedsiębiorczość, elastyczność, zaangażowanie, zdolność uczenia się, uzdolnienia, wyobraźnię, kreatywność, motywację do dzielenia się wiedzą, umiejętność współpracy i orientację na cel, stan zdrowia i kondycję psychofizyczną, wartości i normy etyczne (Juchnowicz, 2014, s. 35).

Kapitał kreatywny można uznać również za składową kapitału ogólnego. Kategoria kapitału należy do najważniejszych zagadnień rozpatrywanych w ekonomii i choć nie ma jednoznacznej definicji, bywa nawet nadużywana. W literaturze przedmiotu kapitał

określa się jako zasób, czynnik, aktywa użyteczne w gospodarowaniu. Istota kapitału jest związana z kategorią wartości. Termin „kapitał” obejmuje wszystkie zasoby przynoszące korzyści ich posiadaczom (Woźniak, 2004, s. 123). Bywa również definiowany jako „zasób, który daje lub może dać zysk” (Walukiewicz, 2010, s. 24).

Kapitał kreatywny jest w znacznym stopniu uzależniony od stanu, struktury i dynamiki innych rodzajów kapitału. Należy podkreślić, że warto go analizować w powiązaniu z innymi rodzajami kapitału, w tym zwłaszcza z kapitałem ludzkim, kapitałem intelektualnym i kapitałem społecznym.

W aspektach teoretycznym i praktycznym kapitał kreatywny może być postrzegany także jako komponent kapitału terytorialnego, który również wyróżnia się niematerialnym charakterem oraz ma istotne znaczenie dla gospodarki regionalnej, a także rozwoju regionalnego i lokalnego. Kapitał terytorialny obejmuje m.in. „jakość życia, nieuchwytnie zależności, takie jak zrozumienie, wzajemne wspieranie się, zwyczaje, reguły nieformalne, kapitał społeczny, kapitał instytucjonalny, sposoby współdziałania ludzi i przedsiębiorstw oraz coś nienamacalnego (...) zwanego środowiskiem, a stanowiącego połączenie instytucji, reguł, rutynowych zachowań ludzi, producentów, polityków i badaczy, prowadzącego (...) do innowacji i kreatywności” (Zaucha, Ciołek, 2014, s. 146). Spojrzenie z tej perspektywy pozwala uznać kapitał kreatywny za element kapitału regionu, który jest rozumiany jako „niematerialne zasoby regionu, umożliwiające rozwój środowiska sprzyjającego kreacji nowej wiedzy (innowacji) i jej absorpcji” (Ujwary-Gil, 2010, s. 100).

Ważną i złożoną kwestią jest proces pomiaru kapitału kreatywnego (zob. Podogrodzka, 2016, s. 73–80). Przy analizie i ocenie poziomu tego kapitału w regionie można stosować różne mierniki, dotyczące m.in. liczby osób z wyższym wykształceniem w liczbie ludności ogółem, wydatków na badania i rozwój, zatrudnienia w działalności badawczo-rozwojowej, liczby udzielonych patentów.

2. Kapitał kreatywny w rozwoju regionów

Związki kapitału kreatywnego z rozwojem regionów mają charakter wieloaspektowy. Kapitał ten jest jednym z podstawowych czynników rozwoju regionów, a jednocześnie należy do czynników decydujących o konkurencyjności i innowacyjności przedsiębiorstw i jednostek terytorialnych oraz stanowi jeden z ich strategicznych zasobów, co jest szczególnie istotne dla kształtowania gospodarki regionalnej. W literaturze przedmiotu przyjmuje się, że „współcześnie *quartet* kategorii ekonomiki regionalnej stanowią: kapitał ludzki (i jego pochodne: kapitał kreatywny, kapitał społeczny), innowacje i wiedza, przedsiębiorczość oraz upodmiotowienie regionu” (Korenik, 2011, s. 164).

Warto umiejscowić kapitał kreatywny w kontekście wybranych teorii i koncepcji rozwoju regionalnego. Zgodnie z teorią lokalizacji rozwój regionalny jest wynikiem realizacji inwestycji w regionie, a na wartość lokalizacyjną może mieć wpływ również kapitał kreatywny. Według teorii biegunów wzrostu natomiast decydującą rolę w procesach

rozwojowych odgrywają rozwinięte sektory (sekcje), obszary i napędowe podmioty gospodarcze, czyli właśnie tzw. bieguny wzrostu, stymulujące rozwój innych dziedzin. We współczesnych warunkach ekonomicznych za integralny element biegunów wzrostu można uznać rozwinięty i dobrze wykorzystywany kapitał kreatywny. Jednocześnie bywa on postrzegany jako ważny czynnik regionalnego rozwoju endogenicznego, opierającego się na wewnętrznych zasobach.

W modelu rdzenia i peryferii akcentuje się z kolei, że procesy rozwojowe mają miejsce przede wszystkim na obszarach centralnych (rdzeniowych). Współcześnie obszary te mogą charakteryzować się m.in. dobrze rozwiniętą zdolnością do przyciągania i utrzymywania kapitału kreatywnego. Natomiast w rozwoju regionalnym opartym na procesach innowacyjnych dużą wagę przywiązuje się do wiedzy, w tym do jej dyfuzji i absorpcji w regionach. Kapitał kreatywny pełni kluczową funkcję w procesach dyfuzji i absorpcji wiedzy i technologii, decydując o postępie technicznym. Kreatywność jest również wymieniana wśród podstawowych źródeł kapitału społecznego (Bartkowski, 2007, s. 88).

Kapitał kreatywny może odgrywać istotną rolę w powstawaniu i rozwoju klastrów kapitału ludzkiego, zwłaszcza w aglomeracjach, metropoliach oraz dużych miastach. Takie podejście (zob. School of Environmental Affairs, 2008, s. 1–8) łączy elementy teorii klastrów przemysłowych Michaela E. Portera (1990) oraz teorii klasy kreatywnej Richarda L. Floridy (2002). Według teorii klastrów duże znaczenie w rozwoju regionów mają geograficzne skupiska podmiotów jednocześnie ze sobą współpracujących (także sieciowo) i konkurujących. W obrębie klastra „następuje rozwój i koncentracja czynników produkcji, w tym siły roboczej, co prowadzi do coraz wyższej jakości kapitału ludzkiego” (Makulska, 2014, s. 90). Natomiast zgodnie z teorią klasy kreatywnej pierwszoplanowe znaczenie w rozwoju regionów ma klasa kreatywna, a pomiar kapitału ludzkiego w regionie powinien dotyczyć przede wszystkim przedstawicieli zawodów kreatywnych, a nie koncentrować się na wykształceniu mieszkańców (Bode, Villar, 2014, s. 16–17).

Zdaniem autora niniejszej pracy za klastry kapitału ludzkiego można uznać wybrane obszary, zwłaszcza miejskie oraz będące częścią aglomeracji i metropolii, charakteryzujące się znacznym skupieniem kapitału ludzkiego, szczególnie o wysokiej jakości, w tym kreatywnego kapitału ludzkiego obejmującego klasę kreatywną. Z tej perspektywy bardzo ważne jest rozwijanie, przyciąganie i utrzymywanie kapitału kreatywnego w gospodarkach regionalnych. Wydaje się, że klastry kapitału ludzkiego mogą być uznane za jeden z najważniejszych czynników współczesnego rozwoju społeczno-gospodarczego regionów i innych jednostek terytorialnych.

Kapitał kreatywny ma duże znaczenie w procesie rozwoju regionalnego społeczeństwa i gospodarki opartych na wiedzy. A za wyższy etap rozwoju gospodarki opartej na wiedzy można uznać stadium uwzględniające dynamiczny rozwój gospodarki kreatywnej. W tym miejscu warto zwrócić uwagę na proces tworzenia wiedzy, a następnie innowacji, w którym „wiedza podlega kombinacji (łączeniu) przez kreatywność” (Janasz, 2012, s. 42). W tabeli 1 zestawiono główne cechy gospodarki opartej na wiedzy oraz gospodarki kreatywnej.

Tabela 1. Główne cechy gospodarki opartej na wiedzy i gospodarki kreatywnej

Cechy	Gospodarka oparta na wiedzy	Gospodarka kreatywna
Narzędzia	wiedza, informacje	kreatywność, wyobraźnia
Charakter zasobu, sposób ujmowania	stały	zmienny, procesowy
Zdolności	wykorzystywanie dzieł wytwarzanych poprzez nowe kombinacje elementów, używanie istniejących zasobów wiedzy	odkrywanie nowych zasad
Typ produktu	innowacje (bez przeskoku technologicznego)	innowacje wykonane z zamiarem dokonania przeskoku technologicznego
Kodyfikacja	wiedza skodyfikowana (gromadzona w publikacjach naukowych, dokumentach, patentach)	wiedza nieskodyfikowana, „cicha” (gromadzona w ludzkich umysłach lub procedurach organizacji)
Filary gospodarki	wiedza, wolność	wiedza, wyobraźnia, wolność
Ograniczenia	monopol, hermetyczność, asymetryczność wiedzy	bariery wewnętrzne w kapitale ludzkim, zmiana przyzwyczajzeń, zmiany w systemie edukacji

Źródło: opracowanie własne na podstawie: Kaliński, 2007, s. 113.

Z tabeli 1 wynika m.in., że w gospodarce kreatywnej większą rolę niż w gospodarce opartej na wiedzy mogą odgrywać wyobraźnia, dążenie do odkrywania nowych zasad, potrzeba przeskoku technologicznego czy zmiany przyzwyczajzeń.

Należy podkreślić, iż w praktyce kapitał kreatywny oddziałuje na funkcjonowanie i rozwój regionów przy wykorzystaniu wielu mechanizmów opisanych w różnych teoriach i koncepcjach.

3. Kapitał kreatywny jako wyznacznik kształtowania gospodarki regionalnej

Koncepcja inteligentnego rozwoju regionalnego oparta na kreatywnym sposobie wykorzystania kapitału ludzkiego może stanowić nową podstawę polityki regionalnej. Prowadzona polityka regionalna w zakresie kapitału kreatywnego powinna opierać się na koncepcji (zasadzie, paradygmacie) inteligentnego rozwoju. Z perspektywy polityki inter- i intraregionalnej istotne jest promowanie koncepcji inteligentnego rozwoju uwzględniającej kreatywny kapitał ludzki w regionach i podregionach. W literaturze przedmiotu zaznacza się, że „można ukształtować kreatywny (cechujący się zdolnościami twórczymi i zdolny do generowania twórczych (...) wytworów) kapitał ludzki” (Lipka 2012, s. 11).

Badacze wskazują również, że inteligentny rozwój regionów przejawia się w „innowacyjności wytwarzanych produktów oraz stosowanych technologii, prowadzeniu i wykorzystaniu działalności badawczo-rozwojowej w regionie oraz rosnących zasobach kadry wysokokwalifikowanej” (Domański, Dej, Dziadek, Gwosdz, Sobala-Gwosdz, 2011, s. 6). Do ważnych elementów można zaliczyć: sukcesy badawcze, kulturę biznesową, umiejętności

pracowników instytucji edukacyjnych i szkoleniowych, ofertę usług wspierających innowacje, mechanizmy transferu technologii, infrastrukturę badawczo-rozwojową i technologię informacyjno-komunikacyjną (TIK), mobilność naukowców, tworzenie inkubatorów przedsiębiorczości, nowe źródła finansowania i miejscowy potencjał kreatywności oraz dobre zarządzanie (Strzelecki, 2012, s. 58). Inteligentny rozwój wiąże się zatem ze zwiększeniem znaczenia wiedzy i innowacji, kapitału ludzkiego i intelektualnego, prac badawczo-rozwojowych i edukacji, kreatywności i przedsiębiorczości.

Należy podkreślić, że szczególnie istotne jest wzmacnianie kapitału kreatywnego i klasy kreatywnej, a także przynosząca korzyści współpraca (kooperacja) i interakcja biznesu, nauki i administracji publicznej (władzy publicznej), która jest zgodna z założeniami modeli potrójnej i poczwórnej helisy (zob. Leydesdorff, 2006, s. 206–233). Warto również wskazać, że „o sukcesie rozwoju opartego na innowacjach w przeważającej mierze nie decyduje zagregowane ujęcie kapitału ludzkiego w ogóle, ale specyficznie motywowana aktywność klasy kreatywnej z istoty rzeczy działającej w oparciu o wizje dotąd niegłoszone, tworzenie nowych form w: nauce, technologii, sztuce, biznesie, medycynie, nieograniczonej pomysłami, poszukującej nowych wyzwań” (Okoń-Horodyńska, 2012, s. 9).

W polityce regionalnej ukierunkowanej na kształtowanie kapitału kreatywnego w gospodarce regionalnej należy uwzględnić udział i rozwój klasy kreatywnej, która stanowi jeden z determinantów rozwoju regionów (tabela 2). Warto zaakcentować, że na tempo rozwoju klasy kreatywnej mogą wpływać różne czynniki, w tym już osiągnięty udział klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności regionu, a także struktura gospodarki regionalnej.

Tabela 2. Typologia regionów pod względem udziału i rozwoju klasy kreatywnej

		Udział klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności	
		wyższy od przeciętnego	niższy od przeciętnego
Tempo rozwoju klasy kreatywnej	wyższe od przeciętnego	regiony charakteryzujące się wyższym od przeciętnego udziałem klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności i wyższym od przeciętnego tempem rozwoju tej klasy	regiony charakteryzujące się niższym od przeciętnego udziałem klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności i wyższym od przeciętnego tempem rozwoju tej klasy
	niższe od przeciętnego	regiony charakteryzujące się wyższym od przeciętnego udziałem klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności i niższym od przeciętnego tempem rozwoju tej klasy	regiony charakteryzujące się niższym od przeciętnego udziałem klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności i niższym od przeciętnego tempem rozwoju tej klasy

Źródło: opracowanie własne.

W tabeli 2 zaprezentowano typologię regionów. Wydaje się, że da się zaproponować podobne podejścia klasyfikacyjne z uwzględnieniem podregionów lub innych jednostek terytorialnych oraz innych wyznaczników. Warto podkreślić, że w oparciu o zaproponowaną typologię można prowadzić zróżnicowaną terytorialnie politykę publiczną dotyczącą kapitału kreatywnego. W zależności od uwarunkowań regionu lub podregionu może

być ona nakierowana na zwiększenie udziału bądź utrzymanie udziału klasy kreatywnej w ogólnej liczbie ludności. Odrębnie może kształtować się polityka prowadzona wobec obszarów funkcjonalnych oraz regionów i podregionów mających szczególne znaczenie dla gospodarki, np. ze względu na koncentrację kapitału kreatywnego na terenie aglomeracji, metropolii oraz dużych miast.

Podsumowanie

Kapitał kreatywny jest ważnym elementem funkcjonowania i rozwoju gospodarki regionalnej i dlatego powinien być racjonalnie rozwijany, pozyskiwany i wykorzystywany. W teorii i praktyce kategoria kapitału kreatywnego nie jest interpretowana w sposób jednolity. W niektórych ujęciach kapitał ten jest postrzegany jako kluczowy czynnik współczesnego rozwoju regionów. Z perspektywy gospodarki regionalnej omawiany rodzaj kapitału wyróżnia się wieloaspektowością i wykazuje ściśle powiązania z kapitałem ludzkim. Wydaje się przy tym, że znaczenie kapitału kreatywnego może jeszcze wzrastać w warunkach współczesnych tendencji rozwojowych.

Wpływ kapitału kreatywnego na wiele aspektów rozwoju społeczno-gospodarczego regionów i jednostek terytorialnych należy uznać za znaczący. Odpowiednio wykorzystany kapitał kreatywny przyczynia się do właściwego funkcjonowania gospodarki regionalnej. Ponadto kapitał ten może być bezpośrednim lub pośrednim elementem różnych teorii i koncepcji rozwoju regionalnego, w tym koncepcji rozwoju endogenicznego, teorii rozwoju regionalnego opartego na procesach innowacyjnych oraz koncepcji klastrów kapitału ludzkiego. Jednocześnie kapitał kreatywny oddziałuje na rozwój społeczeństwa i gospodarki opartych na wiedzy oraz warunkuje powstawanie przedsiębiorstw z sektora tzw. nowej gospodarki.

Kapitał kreatywny powinien zajmować istotne miejsce w polityce regionalnej, w tym w polityce interregionalnej państwa i politykach intraregionalnych. Można go uznać za wyznacznik kształtowania gospodarki regionalnej i realizacji polityki w zakresie kapitału ludzkiego. Warto wdrażać koncepcję inteligentnego rozwoju regionalnego wykorzystującego w kreatywny sposób kapitał ludzki jako nowy paradygmat stanowiący podstawę dla polityki regionalnej. Jednocześnie w prowadzeniu prorozwojowej polityki wobec regionów i podregionów trzeba uwzględniać międzyregionalne i wewnątrzregionalne zróżnicowania dotyczące klasy kreatywnej.

Literatura

- Bartkowski, J. (2007). Kapitał społeczny i jego oddziaływanie na rozwój w ujęciu socjologicznym. W: M. Herbst (red.), *Kapitał ludzki i kapitał społeczny a rozwój regionalny* (s. 54–97). Warszawa: Scholar.
- Białasiewicz, M. (2015). Kreatywność i talent w koncepcji kapitału ludzkiego. *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego. Studia i Prace Wydziału Nauk Ekonomicznych i Zarządzania*, 39, t. 1, 9–21.

- Bode, E., Villar, L.P. (2014). *Creativity, Education or What? On the Measurement of Regional Human Capital*. Kiel Working Paper No. 1958. Kiel: Kiel Institute for the World Economy.
- Domański, B., Dej, M., Dziadek, J., Gwosdz, K., Sobala-Gwosdz, A. (2011). *Znaczenie przemysłu dla „inteligentnego i trwałego” rozwoju regionu Polski Wschodniej oraz podejmowanych działań dotyczących jego restrukturyzacji i modernizacji*. Ekspertyza przygotowana przez zespół Zakładu Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Kraków: Ministerstwo Rozwoju Regionalnego.
- Florida, R.L. (2002). *The Rise of the Creative Class. And How It's Transforming Work, Leisure, Community and Everyday Life*. New York: Basic Books.
- Grzywacz, W., Jaźwiński, I. (2007). *Współczesne uwarunkowania i tendencje polityki ekonomicznej*. Szczecin: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego.
- Jabłoński, Ł. (2011). Kapitał ludzki w wybranych modelach wzrostu gospodarczego. *Gospodarka Narodowa*, 1–2, 81–103.
- Janasz, W. (2012). Kreatywność i innowacyjność w organizacji. W: J. Wiśniewska, K. Janasz (red.), *Innowacyjność organizacji w strategii inteligentnego i zrównoważonego rozwoju* (s. 41–70). Warszawa: Difin.
- Jaźwiński, I. (2017). *Kapitał ludzki w polityce regionalnej*. Szczecin: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego.
- Juchnowicz, M. (2014). Istota i struktura kapitału ludzkiego. W: M. Juchnowicz (red.), *Zarządzanie kapitałem ludzkim. Procesy – narzędzia – aplikacje* (s. 29–37). Warszawa: Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne.
- Kaliński, M. (2007). Państwo w kreatywnej gospodarce XXI wieku. W: G. Wrzeszcz-Kamińska (red.), *Spółczesność i gospodarka w Europie XXI wieku* (s. 104–117). Wrocław: Wyższa Szkoła Handlowa.
- Korenik, S. (2011). *Region ekonomiczny w nowych realiach społeczno-gospodarczych*. Warszawa: CeDeWu.
- Leydesdorff, L. (2006). *The Knowledge-Based Economy: Modeled, Measured, Simulated*. Boca Raton: Universal Publishers.
- Makulska, D. (2014). *Rola nowoczesnych czynników rozwoju w świetle nowego paradygmatu polityki regionalnej*. Warszawa: Oficyna Wydawnicza Szkoły Głównej Handlowej.
- Okoń-Horodyńska, E. (2012). Małopolska Regionalna Strategia Innowacji: kolejne wyciskanie „bruselki” czy szansa na ambitną politykę rozwoju? *Małopolskie Studia Regionalne*, 1–2, 9–26.
- Podogrodzka, M. (2016). Kapitał kreatywny i jego pomiar. *Studia Ekonomiczne. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach*, 276, 72–82.
- Porter, M.E. (1990). *The Competitive Advantages of Nations*. New York: Free Press.
- School of Environmental Affairs (2008). *Economic Development Evolution. The Missing Link between Porter and Florida: Human Capital Clusters*. Pobrane z: http://www.channelingreality.com/CORE/Workforce_Development/HumanClusters.pdf (data dostępu).
- Strzelecki, Z. (2012). Inteligentna specjalizacja regionów w świetle inicjatyw Unii Europejskiej. Przypadek województwa mazowieckiego. *Biuletyn Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego*, 2 (56), 58–61.
- Ujwary-Gil, A. (2010). Kapitał intelektualny – problem interpretacji kluczowych terminów. *Organizacja i Kierowanie*, 2 (140), 87–104.
- Wałukiewicz, S. (2010). *Kapitał ludzki. Skrypt akademicki*. Warszawa: Instytut Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk.

- Woźniak, M.G. (2004). *Wzrost gospodarczy. Podstawy teoretyczne*. Kraków: Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej.
- Zaucha, J., Ciołek, D. (2014). Potencjał konkurencyjny, lokalnie i terytorialnie uwarunkowane czynniki rozwoju. W: K. Gawlikowska-Hueckel, J. Szlachta (red.), *Wrażliwość polskich regionów na wyzwania współczesnej gospodarki. Implikacje dla polityki rozwoju regionalnego* (s. 141–157). Warszawa: Wolters Kluwer.

CREATIVE CAPITAL IN REGIONAL ECONOMY

Keywords: regional economy, creative capital, regional policy.

Summary. Creative capital is considered to be a key factor of socio-economic development and shaping knowledge-based society and economy. The article presents creative capital as an important resource in the regional economy. Attention was paid to the essence of creative capital, its main relation to human capital, the role of creative capital in the development of regions, and also creative capital as a determinant of shaping the regional economy in regional policy. Furthermore the paper contains general conclusions and recommendations.

Translated by Ireneusz Jaźwiński

Cytowanie

- Jaźwiński, I. (2018). Kapitał kreatywny w gospodarce regionalnej. *Ekonomiczne Problemy Usług*, 4 (133/1), 149–157. DOI: 10.18276/epu.2018.133/1-12.